

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

říjen 2016

10. ročník / 10. číslo

*Cožpak Bůh nevyvolil chudáky tohoto světa, aby byli bohatí ve víře a stali se dědici království, jež zaslíbil těm, kdo ho milují?
(Jk 2, 5)*

Vždycky si připomeňme Kristovu lásku

Kdo má u sebe Ježíše Krista, tak dobrého přítele a vůdce, může snést všechno. Neboť on nám pomáhá, posiluje nás, nikoho neopustí; je to pravý a upřímný přítel. Jasně poznávám, že máme-li se líbit Bohu a dostat od něho veliké milosti, přeje si Bůh, aby se nám jich dostávalo prostřednictvím Ježíšova nejsvětějšího lidství, v němž má Boží velebnost zalíbení, jak to sám Bůh řekl.

Velmi často jsem to zakusila a také sám Pán mi to řekl. Ano, viděla jsem to na vlastní oči, že musíme vcházet touto branou, jestliže toužíme po tom, aby nám svrchovaná velebnost odhalila skrytá tajemství. Nehledejme jinou cestu, i kdyby byl už někdo na vrcholu kontempace; po této cestě lze jít bezpečně a jistě. To je náš Pán, a od něho a skrze něj nám přichází všechno dobré. On nás poučí. Hledíme-li na jeho život, nenajdeme žádný lepší a dokonalejší příklad k následování.

Co můžeme chtít víc, než mít po boku tak věrného přítele, který nás neopustí v námáhách a nesnázích, jak to dělají přátelé světští? Je šťastný, kdo ho upřímně a opravdu miluje a má ho stále u sebe. Vzpomeňme na slavného apoštola Pavla: zdálo se, že má Ježíše stále v ústech, protože ho měl vrytého hluboko ve svém srdci. Když jsem to pochopila, pilně jsem pátrala a přišla jsem na to, že právě touto cestou šli hluboce kontemplativní světci, například František, Antonín z Padovy, Bernard, Kateřina Sienská. Po této cestě je třeba jít velice svobodně a odevzdat se zcela do Božích rukou. A jestliže by nás chtěl přijmout a povýšit mezi své nejbližší služebníky a důvěrníky, poslechněme rádi.

A kdykoli myslíme na Krista, vždycky si připomeňme, jaká láska ho vedla k tomu, že nám prokázal tolik milostí a dobrodiní, a jakou lásku nám ukázal Bůh, když nám dal takovou záruku své lásky k nám. A láska volá po lásce. Proto se snažme mít to stále před očima, a tak se povzbuzujme k lásce. A dá-li nám jednou Bůh tu milost, že se nám tato láska vtiskne hluboko do srdce, bude nám všechno velice snadné a v nejkratší době a s malou námahou vykonáme velmi mnoho.

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Kříže

Kalendárium

2. října od 17,00 se bude opět v rotundě konat bohoslužba s dětským programem. Děti budou po zahájení bohoslužby odvedeny sestrou Monikou do Communia, kde si s nimi bude hravou formou bude povídat o Bohu a víře.

3. října od 17,00 se v Communiu bude konat další Modlitební večer, který tentokrát povede bratr Dušan.

12. října od 17,30 se v Communiu bude konat další povídání nazvané Starokatolický seminář. Zde se máte možnost dozvědět něco blíže o teologii a starokatolické víře.

17. října od 18,00 se v Communiu bude konat první beseda z cyklu přednášek a besed se zajímavými hosty. Naším prvním hostem bude český psycholog Jeroným Klimeš, který bude hovořit na téma: „Čtyři cesty, jak člověk potkává Boha“. Moderovat besedu bude bratr Jan Jandourek.

19. října od 17,00 se v Communiu bude konat v pořadí již druhý Modlitební večer. Pokud nebude zájem o další modlitební večer v měsíci, nabízíme ještě další variantu zamyšlení nad Písmem, pokud by byl větší zájem o toto.

25. října od 18,00 se pokusíme opět do rotundy pozvat ekumenického hosta, aby nám posloužil Božím slovem. Zda budeme v našem snažení úspěšní, dáme včas vědět. Po bohoslužbě by v případě úspěchu opět následovala beseda při kávě a malém občerstvení v Communiu.

26. října od 17,30 se v Communiu se bude konat další Starokatolický seminář.

Kalendář farní obce

Nabídka hlídání dětí pro rodiče, kteří si potřebují v úřední dny zařídit své věci, nebo si jen v klidu chtějí číst knihu v parku na lavičce či jinak relaxovat samozřejmě stále platí. Jen budeme muset z důvodu školního rozvrhu sestry Moniky přesunout tyto dny na středy odpoledne a to **1. a 3. středy v měsíci**, čas zůstává stejný, tj. **od 13,00 do 18,00**. Jen prosím rodiče, aby svůj případný zájem dali sestře Monice vědět alespoň den dopředu, pokud je to možné, aby s tím mohlo počítat a připravit pro děti nějaký program. V nutných případech stačí alespoň zavolat předem (+420 607 010 980).

Událo se

4. září od 17,00 se konala v rotundě Nalezení sv. Kříže první bohoslužba s dětským programem, kterého se nám zúčastnily dvě děti, konkrétně Majdulka a Jonášek. Děti si v Communiu zahrály na biblické detektivy. Následně se před eucharistickou modlitbou vrátily zpět do rotundy, kde pak bratru Dušanovi asistovali u oltáře.

2. a 4. středu v měsíci (14. a 28. září) jsme se poprvé sešli v Communiu v **17,30** na večerech nazvaných Starokatolický seminář. Mile nás překvapila účast a váš zájem o povídání si o teologii a starokatolické víře. Věříme, že i další večery budou ve znamení příjemného povídání jako dopsud.

27. září v 18,00 k nám do rotundy přišel další ekumenický host. Tentokrát nás poctil návštěvou P. Josef Ptáček z římskokatolické církve. Ve svém kázání se dotkl zajímavé myšlenky. Co jako křesťané děláme pro to, abychom naplnili svou touhu být s Bohem, být Božími služebníky? Kolik času tomu jsme ochotni obětovat. Tomuto i dalším tématům jsme se pak společně věnovali ještě u kávy v Communiu po bohoslužbě.

Narozeniny v říjnu slaví:

Ing. Ján Boldiš, Damián Marek Boldiš, Mgr. Lucie Klára Kodišová, Mgr. Marek Koniuk, Milan Pech.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

2. 10. – 27. neděle v mezidobí

Pl 1,1-16

Pl 3

2Tm 1,1-14

L 17,5-10

Kolikrát jsme prosili Pána stejně: Dej nám více víry! Jak často máme pocit, že jsme slabí ve své víře. Nevěříme dost, protože se nedokážeme dobře modlit a naše modlitby jsou určité právě proto nevyslyšeny. Vždyť jsme prosili o to a to a žádný výsledek. Možná je to i proto, že neprožíváme tolik bohoslužbu. Svátosti si neužíváme. Když si díváme na spolubratry a sestry v kostele, tak máme pocit, že jejich výraz v obličejích je mnohem zbožnější než ten náš... Tak málo asi věříme. Tak špatní jsme služebníci Páně...

Je to však pravda? Vždyť by měla stačit víra velká jak hořčičné semínko. Malá nepatrná kulička, která dokáže pohnout velkým stromem. Znamená to snad, že má víra je ještě menší? Prakticky neviditelná? Věřím vůbec? Věřím... Věřím právě tak jak jsem schopen. Poměřování se s ostatními je v tomto směru vždy nešťastný krok, který vede do temnot pochybování o sobě, o Bohu, o všem. Nemodleme se tedy o více víry, ale o schopnost právě svou víru umět plně využít...

9. 10. – Den díků za úrodu

Gn 2,4b-9

Ž 104

Jk 2,5-9.13

Mk 4,30-32 (Mt 13,1-32)

Jestliže zachovávejte královský zákon...: „Milovati budeš bližního svého jako sám sebe,“ dobře činíte. Zákon lásky – krásná idea, ve které se všichni mají rádi, jsou na sebe milí, pomáhají si, dělají se o všechno a zloby mezi nimi není. Krásná představa, nedosažitelná realita... Když se rozhlédneme kolem sebe, moc dobře vidíme, že milovat bližního svého je jen fráze z utopie. Utěšujeme se možná myšlenkou, že takové dokonalosti je asi možné dosáhnout jen v nebi, a tak snáze spolkneme tu hořkou skutečnost.

Miluj bližního svého. Jistě, mám rád lidi. Ano, i své spolubratry a spolusestry. Miluji bližního svého, ale teda tahle a ona věc na ně bližním neuvěřitelně vytáčí! Víte, on o sobě říká, že je křesťan a přitom dokáže udělat takové věci! Mě by hanba fackovala...

Miluj bližního... Nejde nám to, nikomu z nás. Stále nám za tímto přikázáním lásky naskakuje nevyslovené ale... Modleme se, bratři a sestry, za sebe navzájem, abychom dokázali milovat tak, jak nás miluje náš Otec na nebesích.

16. 10. – 29. neděle v mezidobí

Jr 31,27-34

Ž 119

2Tm 3,14-4,5

L 18,1-8

Další podobenství, na kterém Ježíš ukazuje, že pokud se přes velké sebezapření dokážou k sobě ochotně chovat lidé – jako třeba v dnešním evangeliu soudce, které pomůže k právu vdově, která ho otravovala každý den – tak o to spíše se postará Bůh o své stvoření, které nade vše miluje, když k němu volá.

Opět tu máme v kontrastu způsob chování lidí se způsoby nebeského Otce. Přemýšlím, na kolik je toto srovnání uklidňující. Ano, je povzbudivé, že Bůh nás vyslyší. Myslím, že na tom je z velké části založena naše víra. Víra v Boží milosrdenství, které nám projevuje i přes naše hříchy. Víra v Boží naslouchání našim starostem. Víra v jeho přítomnost v našem životě.

Na kolik je však uklidňující Ježíšův popis chování nás lidí k sobě? Nevyvolává to spíše stud? Tolik neochoty, tolik lhostejnosti, tolik opovržení. Ježíš Kristus za nás zemřel na kříži, za naše hříchy, proto, že nás měl rád... My lidé jsme od něj v jeho posledních hodinách utekly a tvářili jsme se, že ho neznáme. A tak se chováme i k sobě navzájem... Nebud'me jako soudce z Ježíšova podobenství, zkusme být více jako Kristus, který na svých zádech táhnul tíhu našich vin z čisté, i když věděl, jak málo budeme chápat a dodržovat jeho slova...

18. 10. – Svátek sv. Lukáše

2Tm 4,9-17b

Ž 145

L 10,1-9

Lukáš pocházel ze syrské Antiochie, byl pohan, získal řecké vědecké vzdělání a stal se lékařem. Díky misijní horlivosti apoštola Pavla v Antiochii přijal křesťanskou víru, dal se pokřtít a stal se Pavlovým průvodcem. Lukášovi je připisováno nejen evangelium, které je jeho jménem uváděno, ale také kniha Skutků apoštolů. Konec jeho života nám mizí v mlze, jen většina pramenů hovoří o Lukášově mučednické smrti v Achaji.

Lukášův obraz Krista je obrazem Krista přicházejícího a odcházejícího. Příchod začíná betlémskou scénérií, kdy nikde není místo pro Spasitele, a končí ve slávě proměnění. Odchod ukazuje postupně Ježíše jako odmítnutého a poraženého, ale vcházejícího do slávy s ubezpečením, že Boží vůle se nakonec bude plnit na zemi stejně jako na nebi.

23. 10. – 30. neděle v mezidobí

Jl 2,23-32

Ž 65

2Tm 4,6-8.16-18

L 18,9-14

Pýcha. Jak často nasloucháme vlastní pýše. Jak často s pocitem „hrdosti“ si říkáme, jak jsme dobří, lepší než ty ostatní. A to proto, že častěji chodíme do kostela, více se modlíme, častěji si čteme z Písma a lépe mu rozumíme. Ani tolik nehřešíme jako ostatní...

Hřešíme. V tu chvíli hřešíme víc než ti, vůči kterým se vymezujeme. Napadlo nás někdy, že kdyby Bůh měl také tendence srovnávat a porovnávat, že právě my bychom možná jeho výběrem nemuseli projít? Že možná ti, kterými pro jejich chyby opovrhujeme znamenají v Božích očích mnohem víc?

Nebud'me tedy farizei, kteří ani neskloní hlavu před Bohem v hrdosti a pýše vlastní dokonalosti. Pokloňme se před Pánem a v kajicném rozpoložení vyznejme tu jedinou skutečnost, která je pravdivá a ve které jsme opravdu nejlepší, vyznejme s upřímností, že jsme hříšníci...

28. 10. – Svátek sv. Šimona a Judy Tadeáše

Ef 2,19-22

Ž 19

L 6,12-19

Ježíšovi nikdy nechyběli posluchači a učedníci. On však volá ke zcela zvláštnímu svědectví o svém učení, své smrti a zmrtvýchvstání jen několik málo mužů, který svěřuje svou autoritu, pravomoc a pověření: Jako mne poslal Otec, i já posílám vás. To je posloupnost.

Všimněme si, že zpráva o vyvolení apoštolů začíná v modlitbě. Celou noc se Ježíš modlí a v tom rozhovoru s Otcem se rodí rozhodnutí k vyvolení a ustanovení užšího kruhu dvanácti.

Šimon Kananejský byl zřejmě příznivcem strany Zelotů a to je tak asi všechno, co o něm víme před jeho povoláním za apoštola. Tradice o něm říká, že po Letnicích hlásal evangelium v Persii a v městě Sunairu byl umučen.

Juda Tadeáš byl synem Kleofáše a spolu se svým bratrem Jakubem byl Ježíšovým příbuzným. Také on evangelizoval v Persii, v Arménii, v Sýrii a Mezopotámii. Pro Krista položil život pravděpodobně v Bejrútu.

O apoštolech, světcích dnešního dne, toho tedy mnoho nevíme. Víme ale jedno: šli za Kristem, stali se jeho učedníky, byli vybráni do sboru 12 a položili za Krista život.

30. 10. – 31. neděle v mezidobí

Abk 1,1-14;2,1-4

Ž 119

2Te 1,1-4.11-12

L 19,1-10

Zacheus je šťastný a z vděčnosti nabízí královskou satisfakci za svůj dosavadní způsob života a úřadování. Ale to není důvod, proč mu Ježíš odpouští. Je to Zacheův projev diků za odpuštění. To je podstatný bod. První nejsou lidské skutky, první je Boží láska. A ten, kdo pohrdá těmi, kteří měli nebo mají pestrou minulost a teď touží či se snaží vše napravit, takový člověk nepochopil Ježíše a je úplně stejný jako ti, kteří si mysleli, že spravedlnost zákona mají v malíčku. Dnes i mezi námi se najdou lidé, kteří se pohoršují nad tím, že se církev ujímá každého, kdo touží po spáse, ať je jeho pověst jakákoli. Vlastně ke komu by měli jít, když už je nikdo nebere. A Ježíšova církev přece má hledat a zachraňovat všechno, co je ztraceno. Buďme shovívaví, nekritizujme, ale spíše podpírejme. Co bylo, bylo. Minulost nevrátíme. Přítomnost to je berná mince pro nás pro všechny.

Životopisy svatých

sv. František z Assisi

František je asi nejnámější svým kladným vztahem ke zvířatům a dle legendy jim i kázal. Na den jeho památky je také zvykem právě zvířátkům žehnat, k čemuž jsme se párkrát připojili i my u sv. Vavřince na Petříně. Svatý František byl také zakladatelem žebravého řádu malých bratří, kterým se později začalo říkat právě podle svého zakladatele františkáni. Františkovy začátky však ze začátku nenapovídaly tomu, že by se měl být takto velkou osobou pro křesťanskou spiritualitu.

František se narodil roku 1182 v Assisi v Umbrii, což je ve střední Itálii. Jeho otec Petr Bernardone byl zámožný obchodník s látkami a dá se říct, že byl vcelku šetřivý až lakomý dá se říct. Jeho matka se jmenovala Dominika a asi byla původem z Francie. Svého prvorozeného synka nechali pokřtít jako Jana Křtitele, ale toto jméno mu dlouho nevydrželo. Vzhledem k jeho znalosti francouzštiny, ať už od matky, či ze studia kvůli obchodu, ke kterému ho jeho otec vedl, ho přátelé začali označovat jako „malého Francouzka“, tedy Francesco. To si nakonec vybral i jako své řeholní jméno.

František měl ještě bratra Angela, který však nešel ve šlépějích svého staršího bratra a v Assisi se oženil. I František si původně plánoval jinou budoucnost. Snad toužil být i rytířem jako tehdy spousta mladých mužů. Zúčastnil se i několika válečných tažení, ale při tažení do Perugie byl zajat a osvobodit se ho podařilo až po roce. Během věznění onemocněl i vážnou chorobou, která mu zabránila se přidat k dalším vojenským výpravám.

Během své nemoci a zajetí však trpěl četnými sny a různými viděními, po kterých mu začalo docházet, že ho Pán povolává do své služby. Jeho služba však začala nabývat jiných rozměrů – začal obdarovávat chudé a nemocné. Ovšem činil tak z otcova majetku, čímž se dostával s šetřivě lakotným otcem do čím dál většího konfliktu. To vyústilo až v to, že otec si stěžoval na Františka u místního biskupa. Biskup se sice snažil vztah mezi otcem a synem urovnat, ale shoda mezi materiálně založeným otcem a Františkem tíhnoucím stále více k životu v chudobě nebyla prakticky možná. Spor před biskupem František nakonec ukončil tak, že se si sundal svůj oděv a odešel z Assisi nahý. Od té doby byl jeho otcem jen Otec na nebesích. Bylo zrovna jaro 1206.

Životopisy svatých

František začal nosit hrubou kutnu obvázanou provazem a pustil se do opravy polozbořeného chrámu sv. Damiána, protože mu to ve vidění přikázal Bůh. I když Boží příkaz dle legendy zněla: „Františku, jdi a obnov můj dům, který, jak vidíš se rozpadá.“ František si to vyložil právě tak, že má znovu postavit rozpadající kostel, což bylo jen předobrazem jeho další významnější činnosti – založení řeholního řádu, kterým se snažil napravit církev.

Pro jeho další život se stal symbolem biblický verš z Lukášova evangelia: „Nic si neberte na cestu, ani hůl ani mošnu ani chléb ani peníze ani dvoje šaty.“ V tomto duchu a ve skutečné lásce ke Kristu a k ostatním lidem začal František kolem sebe vytvářet skupinu dvanácti bratrů a nimi pak odešel v roce 1209 do Říma za římským biskupem Inocencem III., aby si nechal schválit svou řeholi. Sice byl pro Františka a jeho žebравé bratry nejprve problém se k Inocencovi dostat, nakonec se jim to však na přímluvu assiského biskupa podařilo. Když si pak římský biskup vyslechl Františkovu řeholi, považoval ji za příliš těžkou a nesplnitelnou. Vzhledem k tomu, že však byla řehole založena převážně na biblických citátech a zvěsti evangelia, někteří kardinálové vyjádřili obavu, že by Inocencovo vyjádření mohlo být pochopeno jako nesouhlas s odkazem Ježíše Krista. Římský biskup nakonec tedy projevil ústní souhlas s Františkovou činností a poprosil ho za modlitby.

František pak přijal jáhenské svěcení a byl ustanoven jako generální představený pro svou komunitu žebравých bratří. Tak se vydali zpět na cestu a František si získával sympatie svým životem v Kristu stále víc a přikazoval i svým spolubratřím, aby hlásili Boží slovo a následovali zcela Krista. Dal tak vlastně podklad pro misijní činnosti.

Sám tolik toužil po následování příkladu Ježíše Krista, že také toužil po mučednické smrti. Vydával se proto často na nebezpečné výpravy. Takto se připojil i do válečné výpravy proti sultánovi Meledina, který slíbil za hlavu každého křesťana finanční odměnu. František sám před něj předstoupil a začal mu hlásat Boží slovo. Sultán byl tak zaujat jeho osobou, že jeho život ušetřil a dokonce ho požádal o modlitbu, aby mu bylo dáno poznání, která víra je Bohu milejší.

Životopisy svatých

V roce 1212 se František seznámil se svatou Klárou, která byla natolik oslovena jeho službou a životem v Kristu, že sama chtěla také přijmout jeho řeholi. František tak vytvořil i ženskou odnož své řehole – klaristky (klaristkou byla například i Anežka Česká).

Známa je i legenda o Františkovi, která vypráví o tom, že když nenašel posluchače pro svá kázání ve městě mezi lidmi, sebral se kázat do lesa zvířátkům. Ta mu věnovala na rozdíl od lidí plnou pozornost. Hlásání naprosté chudoby se ne vždy setkala s pochopením. K těmto legendám bychom mohli přidat i tu, která vypráví o tom, že František svým kázáním napravil zlého vlka, který v okolí Assisi utlačoval pastýře ovcí.

V roce 1218 navíc František založil i tzv. třetí řád pro laiky (terciáři), kteří byli zaujati spiritualitou řádu františkánů, ale nemohli nebo nechtěli se z nějakých osobních či rodinných důvodů stát plnými členy řádu. Členem třetího řádu byl například i francouzský král Ludvík IX.

V roce 1223 se začal Františkův zdravotní stav zhoršovat a na jeho těle se objevila stigmata. Stalo se mu tak po jednom zjevení na hoře La Verna, kde se před ním ukázal seraf v podobě ukřižovaného Pána, jeho rány se pak přenesly právě na Františka. Byl tak první člověk se stigmaty v dějinách.

Rok před svou smrtí František přišel i o zrak. V té době napsal svou nejznámější a nejkrásnější báseň „Píseň bratra slunce“, ve které se projevuje Františkův vřelý vztah k přírodě a zvířátkům. Svou pozemskou pout' pak ukončil 3. října 1226 jako kající na podlaze v Porciunkuli přikryt cizím pláštěm.

Neuplynuly ještě ani dva roky a římský biskup Řehoř IX. prohlásil Františka za svatého. Jeden z jeho spolubratrů pak tajně ukryl jeho ostatky do baziliky

postavené ke cti sv. Františka pro obavu před zloději. Objeveny tak byly až v roce 1818.

Farní vyúčtování za měsíc září 2016

Příjmy:

sbírky.....	4 540,-
dar	2 000,-
příspěvky.....	1 100,-
úroky z účtu.....	448,-

CELKEM: 8 080,-

Výdaje:

Communio (nájem).....	843,-
Communio (služby).....	280,-
Telefonica O2 (telefon a internet).....	1 249,-
varhanní doprovod	1 500,-
poplatky za účet	22,-
srážková daň za úrok.....	85,-
květiny do rotundy	315,-
občerstvení na farní programy	139,-

CELKEM: 3 310,-

ROZDÍL: 4 770,-

Běžný účet k 30. 9. 2016:..... 1 392 913,-

Pokladna k 30. 9. 2016:..... 48 148,-

CELKEM: 1 441 061,-

Křížovatka – měsíčník. Vydává Farní obec starokatolické církve v Praze.

Vydáno: 1. 10. 2016. Neprodejné.

Kontakt: Karolíny Světlé 21, 110 00 Praha 1; email: madlova@starokatolici.cz; <http://praha.starokatolici.cz>

© 2016